

Inleiding

Fluisteringen van een Westerse Geisha

Een boek vol verlangen, toewijding en transformatie. Een fluistering in de wind...

Het moment van stilte in mijn Japanse tuin, waarin ik de woorden 'Misschien is het tijd' uitspreek en de wind deze meeneemt. Dit symboliseert de transitie naar een nieuwe fase. Dit moment speelt zich af ná alles wat in het boek wordt verteld, een zachte afsluiting van wat het was.

Ik dacht ooit dat ik een sterke vrouw was. Een vrouw die nooit lachte.

Zij was een westerse vrouw. Helder. Intelligent. Ze was vrij in haar denken en zeker van haar keuzes. Ze sprak met kracht en bewoog zich moeiteloos door werelden waarin ik mij toen nog klein voelde. In haar zag ik het beeld van de vrouw waarvan ik dacht dat ik zo moest worden om succesvol te zijn. Compleet. Gerespecteerd. Ze werd mijn voorbeeld. Een westerse vrouw. Klassiek. Slim. Vastberaden. Zelfstandig. Een vrouw die door haar rustige, toegewijde manier van werken veel kracht en respect uitstraalde. Van haar kreeg ik het boek *De kleine Roemeense die nooit glimlachte*. Misschien dacht zij dat ik op die vrouw leek. Vastberaden. Streng. Altijd bezig.

Dat beeld kwam dicht bij wat ik toen van mezelf liet zien, maar het was niet mijn hele waarheid. Het was een versie van mij die ik probeerde te zijn.

Als kind dachten ze soms dat ik doof was, omdat ik zo stil was. Ik keek, luisterde, voelde, maar toonde weinig. Geen tranen. Geen paniek. Geen drift. Ik was een meisje dat nooit hilde en ben nu een vrouw geworden die eindelijk durft te voelen. Ik stond klaar voor iedereen, creëerde geluk voor anderen, omdat dat me echt goed deed.

Een nieuwe taal, een verlangen naar ritme, raffinement, verfijning. Een fluistering van zijde. Een eerbied voor het voelen. En langzaam begon ik te transformeren. Van een westerse vrouw naar een westerse geisha. Niet omdat ik die andere vrouw losliet, maar omdat ik ruimte maakte voor iets diepers. Voor zachtheid die sterk was, voor liefde die moedig was, voor schoonheid die niet uit de buitenkant kwam, maar uit het durven zijn. Maar ergens onderweg verloor ik mezelf een beetje. Ik was altijd overal en nergens. Aanwezig in de wereld, maar ik was ook onzichtbaar. Hoe meer ik mezelf vergeleek met een geisha, hoe emotioneler ik werd. Ik begon anders naar het leven te kijken, met een nieuw bewustzijn. Voor het eerst begon ik alleen te reizen, dingen in mijn eentje te doen. Dat was nieuw voor me. Vanbinnen begon iets te ontwaken.

Liefde begint niet altijd met een persoon, maar soms met een idee.

Mijn naam is Sayuri, hoewel ik zelden zo genoemd word.

In het westen, waar ik nu al meer dan de helft van mijn leven woon, noemen ze me anders.

De naam Sayuri betekent in het Japans vaak 'kleine lelie' of wordt soms geassocieerd met 'zand' en 'lelie', afhankelijk van het gekozen kanji-karakter. In het westen wordt de naam Sayuri veelal geassocieerd met verfijning, schoonheid en vaak met het beeld van klassieke Japanse gracie – denk bijvoorbeeld aan beroemde Japanse romanfiguren zoals Sayuri uit *Memoires of a Geisha*.

Hij is hetzelfde als die uit de film die ik prachtig vond, met een beeldschone naam die me raakte. Maar dit is niet haar verhaal. En ik was niet zij. Wat zij beleefde, was haar pad. Wat ik schreef is het mijne. Geen memoires in klassieke zin, maar een innerlijke reis.

In mijn zoektocht naar liefde en betekenis stuitte ik op een term die een wereld in zich draagt: de westerse geisha. Een vrouw die zich met hart en ziel onderdompelt in liefde, schoonheid en verfijning.

Ze gaf zichzelf volledig, maar verliest nooit haar identiteit. Ze was geen slavin van verlangen, geen verzonken figuur in een ander. Ze was een vrouw die intens liefhad, zich misschien zelfs in zekere zin 'wegcijferde' voor een man, maar die altijd trouw bleef aan haar eigen ziel. Dit is wie ik was. Een vrouw die haar passie, haar kwetsbaarheid en haar kracht koesterde. Die de schoonheid van de wereld en de liefde in haar volle glorie durfde te omarmen, zonder zichzelf onderweg kwijt te raken.